

желаніе да ся видять пакъ на утрѣ. На времени заспваха съ шумъ отъ проливный дождь кой-то валеше верху покрыва на хижы-те, или съ бученіе-то на вѣтра кой-то преносяше отъ далечь ехтеніе-то на волны-те, кои-то ся чупяха по крайморіе-то. Благославяха Бога за нх-на-та лична безбѣдность, кои-то чувствуваха двойно когда бѣдствіе-то бѣ ся удалило.

Отъ время на время госпожа Латуръ прочиташе за слышаніе ва весы-те нѣкоя умилителна повѣсть изъ ветхого или новаго завѣта. Разсужденія за свщениы-те тыя книги мало струваха зацо то всичко-то нишо богословіе ся состояваше въ внутренно чувствованіе кокъ-то н онова на естество-то; а нравственностъ-та всичка-та въ дѣла, какъ-то онаа на Евангеліе-то. Не имаха нѣкои дни опредѣлены за веселіе, а нѣкои за печаль, но всякъ день бѣ праздникъ, и вси-те окрестни храмъ Божій, въ кого-то ся удивляваха за оный безконечный, всемогущій и челоуѣколюбивый Духъ. Съ таково Вседержителю увѣреніе доставляваха утѣха за прадшешы-те, храбрость за настоящы-те, и надежда за будущы-те.

Така двѣ жени, принуждившися отъ злосчастіе-